

[Holstein.]
 lingske Tidende“, at dette Forslag til Beslutning syntes at være fremkommet som en taktisk Ripost mod et forventet Injurisøgsmaal. Jeg synes, at Redaktør Vigen, som kender mig saa godt personlig, som han gør, uden at tage Skade hverken paa sin Loyalitet eller paa sin Honnethed kunde have gjort det samme som Korrespondenterne fra andre Blade, nemlig enten mundtligt eller pr. Telefon spurgt, hvorledes det forholdt sig, men en saadan Ulejlighed ansaa Redaktøren af „Berlingske Tidende“ det ikke for nødvendigt at gøre sig. Han skrev umiddelbart en Artikel til Vejledning for det københavnske konservative Borgerskab om, hvad det skulde tænke og mene om min Aktion i denne Sag. (*Fraenkel*: Det er da ikke noget nyt!). Nej, ærede Medlem Hr. Fraenkel, jeg kommer ogsaa mere og mere til det ærede Medlems Opfattelse og Vurdering af Hovedstadspressen.

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at komme for langt bort fra Emnet.

Forslagsstilleren (Holstein): Det skal jeg heller ikke. Jeg har kun ønsket at rede-gøre for, hvorledes Sammenhængen er med denne min fornyede Aktion i denne Sag, og at paavise, at „Berlingske Tidende“s Fremstilling er tendentiøs og ganske misvisende. Jeg har udelukkende taget Sagen op igen, fordi jeg ønsker at faa en positiv Tilkendegivelse fra Tinget i disse Spørgsmaal og endvidere af en Grund til, nemlig den, at jeg efter nærmere Overvejelse syntes, at det vilde være rimeligt, at ikke blot den højtærede Handelsminister, der, vistnok ud fra en beklagelig Solidaritetsfølelse, ud fra den Lavsaand, som i sørgelig Grad gennem-syrer og behersker alle Forhold her i Landet, har foretrukket at gøre sig solidarisk med sin Forgænger i Embedet i alle de Forhold, vi har paataalt og kritiseret under Finanslovbehandlingen, fremfor at tage Afstand, hvor det var rimeligt at tage Afstand, men ogsaa den højtærede Statsminister fik Lejlighed til at udtale sig. Jeg syntes, at det var passende og parlamentarisk naturligt, at der blev givet den højtærede Statsminister, der jo er den eneste, der paa Regeringens Vegne kan give en

bindende Udtalelse om, hvad der er Regeringens Stilling i et politisk Principspørgsmaal, Lejlighed til at fremsætte nærmere Udtalelser om, hvad der er Regeringens Syn paa de Spørgsmaal, vi her drøfter. Under Finanslovbehandlingen bevarede den højtærede Statsminister nemlig en haardnakket Tavshed og overlod det ganske til Handelsministeren at udtale sig om disse Spørgsmaal. Jeg vil, som sagt, gerne give den højtærede Statsminister Lejlighed til baade overfor dette høje Ting og overfor Offentligheden at udtale, om og i hvilket Omfang han er enig i den højtærede Handelsministers Udtalelser under Finanslovens anden Behandling.

De Forhold, som jeg mener det nødvendigt paa ny at belyse og diskutere her i Tinget, vil jeg dele paa samme logiske og stringente Maade, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard som Ordfører for de Konservative gjorde under Finanslovbehandlingen, dele dem, saaledes at jeg begynder med de Forhold, der forekommer mig at være de mest graverende og de, der mest udæsker til Kritik, og derefter fra de lavere Trin stige op til de højere.

Jeg vil begynde med at fremsætte nogle Bemærkninger om Nationalbankdirektør Greens Oppebærelse af Honorar som Medlem af Tomandsudvalget. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hauge, udtalte under Finanslovbehandlingen, at han begreb ikke, at Nationalbanken vilde være bekendt at præsentere Staten en saadan Regning, og heri er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet. Det maa erindres — og vi har jo faaet den højtærede Handelsministers udtrykkelige Anerkendelse af, at den Opfattelse er rigtig —, at Nationalbankdirektør Green sad i dette Tomandsudvalg som Nationalbankens Repræsentant for at varetage Nationalbankens Interesser ved Rekonstruktionen af Landmandsbanken, ^{der} at han sad i dette Tomandsudvalg ikke i Kraft af nogen Lovbestemmelse, men udelukkende i Kraft af en rent administrativ Disposition fra den daværende Handelsministers Side. Forholdet er jo det, at i det Lovforslag, som den højtærede daværende Handelsminister fremsatte i Maj 1927, foresloges det at nedsætte et Tomandsudvalg til Behandling af Landmandsbanksagen, men